

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ærede medlem hr. Bertel Dahlgard, havde, såvidt jeg bemærkede, ingen særlige bemærkninger til lovforslaget angående post- og telegrafvæsenet. Derimod var det ærede medlem betænkelig ved forhøjelsen af statsbanetaksterne med 30 mill. kr. ud fra den betragtning, at en sådan forhøjelse ville virke fordyrende på hele omkostningsniveauet, og også ud fra det håb, at kulpriserne dog vel kunne vise faldende tendens. Jeg deler ganske dette håb, men jeg erkender, at jeg ikke tror meget på dets opfyldelse foreløbig. Det ærede medlem kunne tænke sig at forhøje med et mindre beløb, f. eks. 15 mill. kr. Jeg vil gerne i den forbindelse fremhæve, hvad jeg allerede udtalte ved lovforslagets fremsættelse, at de 30 mill. kr. efter alt at dømme kun udgør $\frac{3}{5}$, måske endda kun halvdelen af det i det kommende finansår forøgede underskud. Det kan ikke nægtes, at både 15 mill. kr. og 30 mill. kr. vil virke fordyrende på omkostningsniveauet, begge dele vil virke forbrugsbegrænsende, men det er også meningen, og der er i beregningerne af tallene taget hensyn hertil. Imidlertid kan det ikke være retfærdigt eller rimeligt, at statsbanernes underskud når op på så formidable beløb som 100 mill. kr., uden at der foretages takstforhøjelser, der i hvert tilfælde i nogen grad giver dækning for dette beløb, og det må være en forstandig og rimelig betragtning, at det publikum, der benytter banerne, dog også betaler for denne benyttelse, i nogen grad betaler, hvad det koster, når udgifterne skal dækkes.

Når det ærede medlem hr. Alfred Jensen totalt afviser enhver forhøjelse af såvel statsbane- som posttaksterne, er der jo egentlig ikke meget at tale om. Jeg skal dog til en enkelt udtalelse fra det ærede medlem gøre en bemærkning. Det ærede medlem nævnte, at et selskab fra Næstved havde sluttet sig sammen og lejet en rutebil fra Næstved til København, fordi det var billigere at lade sig transportere på denne måde end at køre med toget. Sidst var det nu for øvrigt ikke Næstved, men Vordingborg, der var tale om. Om dette vil jeg gerne sige, at der jo er den forskel på disse to befordringsmåder, at statsbanerne har befordringspligt, statsbanerne må og skal køre, også når togene er halv- eller kvartfyldte, ja, måske næsten tomme. Naturligvis kan en topfyldt rutebil køre strækningen igennem billigere, det er da klart. Det ville for Danske Statsbaner stille sig ganske anderledes, hvis man altid kunne køre med stor fyldningsgrad, måske endda med topfyldte

tog. Men statsbanerne er den reserve, man altid har, den transportmåde, som man altid har for hånden, statsbanerne skal køre under alle forhold, selv de mest ugunstige, og også selvom fyldningsgraden er altfor lille. Det gør en forskel.

Ministeren for handel, industri og søfart

(Weikop): Det ærede medlem hr. H. C. Hansen var i sin tale inde på, at vi, da vi var i opposition, havde krævet vareforsyningsloven lempet og restriktionerne mindsket, men at vi nu, efter at vi var blevet regering, havde gjort det stik modsatte, havde skærpet vareforsyningsloven og øget restriktionernes antal. Det er rigtigt, at vi i 1949 meget stærkt krævede vareforsyningsloven lempet, men det ærede medlem hr. H. C. Hansen må jo ikke glemme, at de økonomiske forhold i 1949, da vi krævede dette, unægtelig var en af helt anden karakter, end de er i dag. I 1949 var der med den støtte, som vi fik i Marshallhjælpen, ca. 1 mill. kr. om dagen i overskud på vor betalingsbalance; med andre ord, i året 1949 kunne den daværende regering notere et valutaoverskud på ca. 340 mill. kr., og der var i det samme år overhovedet ingen vanskeligheder ved at tilføre landet vigtige råvarer til rimelige priser. Til trods herfor var det dengang uhyre svært at overbevise den socialdemokratiske regering om, at det var muligt at lempe vareforsyningsloven og afvikle restriktionerne. Men forholdene så jo noget anderledes ud, da den socialdemokratiske regering fratrådte. Da var der — og havde været det i hele 1950 — et underskud på ikke mindre end 1 mill. kr. hver eneste dag, således at der ved slutningen af året fremkom et underskud på betalingsbalancen på ca. 400 mill. kr., og dertil kom, at råvarerne kun kunne tilføres landet til meget høje priser og i visse tilfælde på betingelse af, at råvarerne blev anvendt til de mest nødvendige formål. Jeg tror at turde sige, at havde vi haft tilsvarende gunstige økonomiske vilkår, som den daværende regering havde i 1949, da vi krævede vareforsyningsloven lempet, ville vi nu både have foreslået vareforsyningsloven lempet og restriktionerne afskaffet. Noget helt andet er, om den socialdemokratiske regering i den nuværende situation ikke ville have foreslået langt mere vidtgående bemyndigelser, end vi har foreslået. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro det.

På lignende måde sagde det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at jeg — til trods for, at jeg som oppositionens ordfører var gået stærkt imod de betragtninger, det ærede